

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Nouredin til Aladdin

Citation: Baggesen, Jens: "Nouredin til Aladdin", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. 151. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid78086/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Houreddin til Aladdin.

Til Digteren Adam Oehlenschläger, i Paris.

Kiøbenhavn, d. 14de Nov. 1806.

„Du har da fundet den, min Adam! den, jeg søgte
 „Med Alvors dybe Grublen, med
 „Utrættelig Arbeidsomhed,
 „fra Sol gif op, til Sol gif ned,
 „Blandt Torne og Tidfler, i blodige Fied,
 „Med glødende Pande, med strømmende Sved,
 „Mens Hindring og fare min Stræben foregte!
 „Du har da fundet den, jeg søgte,
 „fra Sol gif ned, til Sol gif op,
 „I Afgrundens Skød og paa Klippernes Top,
 „Med frysende Hierne,
 „Ved Glimt aj vor Nordpols bestandig uroffede Stjerne,
 „Med isnende Bryst,
 „Ved Smil kun af Maanens væmodigen veglende Lyst,
 „Allene, blandt Skygger, ufavnat, ukyst,
 „Hoor alt i Naturen var tyft --
 „Ja! du har fundet den, jeg klarlig fued
 „I hver en Slum, i hver en vaagen Drøm,
 „Naar varm af Andagt, skionheddrucken, om
 „Af Kælen Elfvod, henrykt, Siælen lued
 „I sin Begeistrings underfulde Strøm,
 „Stiendt Død i hvert et Vølgeslag den trued --
 „Ja! du har fundet den, jeg stirred paa

„Bestandig, mellem alle Livets Dampe:
 „Den gantle, hellige, forunderlige Lampe,
 „Som i Naturen dybt nedgravet laae,
 „Og som jeg arme Trolld, med hundne Hænder,
 „Ei kunde naae.

„Med fryd, min Adam! jeg dit fund erkliender.
 „Og stiendt du fandt, hvad du har aldrig søgt,
 „Som Lykken eene findes kan, i Blinde;
 „Stiendt du, naar jeg har gravet, kun har spøgt:
 „Og stiendt du, som et Barn, end staaer derinde
 „Blandt Underjordens diamantine Træer,
 „Din Undergang endnu, som forhen, nar,
 „Endnu fortryllet meer af Huiens falske Glimmer,
 „Med Himmellampen i din Haand,
 „End af dens ægte, fast umærkelige Skimmer,
 „End ei, som jeg, erkliendende dens Aand;
 „Stiendt, hildet end af Barnets Ledebaand,
 „Blandt Middelaaldrens Hvelvinger og Buer,
 „Du famler efter Liv i Sølvets Muld,
 „Ambrosia i æbledannet Guld,
 „Og Nektar i saphirne Druer;
 „Stiendt du er end det Brogede for huld;
 „Stiendt du har fyldet alle dine Kommer
 „Med Schlegelpærer og med Tieske Blommer,
 „Og propper Bureskikken alt for fuld
 „Af Gøthes underjordiske Granater,
 „Imens din skønne runde Hattepudd
 „Fiirkantes af et Calderonij Theater --
 „Stiendt Lampen du med Haan har pultet i
 „Belæseselsen af alt det andet Stramlerie --
 „Stiendt, havde du betænkt dig meget længe,
 „Du maaffee ganske havde ladt den hænge --
 „Saa dog -- du har den eengang -- og dens Aand
 „Er din, min Adam! og din Ven, som ledte

„Forgiæves efter den og, mens du spøjte, svæde,
„Med Vellyst rækker dig sin Haand.

„Uadidit Adam Øhlenschläger!
„Noureddin Baggesen, ukendt med Svig,
„Megemyffig, umisundelig,
„Froe, hos sin Ven at see den Stat, han ænkte sig,
„Opfalder dig:
„Uadidit Adam Øhlenschläger!
„Ved Kampen! ved Naturens Tryllebaand!
„Ved Kampen! ved den aldrig seete Haand!
„Ved Kampen! ved den Pæl, som saarer og som læger!
„Ved Kampen! og ved Kampens Manders Mand!
„Stig op af Hulen under Jorden!
„Hør Luftens rene Storm og Himlens høie Torden!
„Slæng bort de gamle Ledebaand!
„Kast bort de tydske Snurrepiberier!
„Behold kun Kampen i den ene Haand,
„Og væk din Ven den anden! — Stormen tier,
„Og Tordenen forstummer — Soles Sang
„Opfalder dig, i alle Stjerners Klang,
„Til Kampens Manders høie Harmonier!
„Stig op! stig op!
„Hei! høiere! til Bierget! til dets Top!
„Der sæt dig, Lyffelige! ved min Side!
„Og jeg, som ikke Kampen har, men veed
„Om Kampens Brug og Kampens Mand Besked,
„Dil lære dig, dens Kobberrust at gribe!“ —

Saa raabte dig min hele Staal,
Saa tonte dig mit fulde Hierte,
Sophias Broder! da jeg (stændt en fæl
Og skummel Trivl endnu mit Bryst fortærte)
Din dybe Gang, med tydske Rangler paa,
I Morgenlands Vidunder huiet saae,

Og stitted dig i Eddas Mørke spøge
Blandt Norges Graner og blandt Herthas Bøge;
Og, følgende med stadigt Blik dit Fied,
Dig eined nær det, underfulde Sted,
Hvor Kampen, jeg har søgt, laae gravet ned.
Hvor fulgte jeg dig paa de vilde Gange
(fra første Gang, jeg saae dig, var jeg din;
Og hjer Triumf, du nød som Digter, mint!),
Nu fuld af Haab, nu trinlende, nu hange!
Hvor gitted jeg, mens dine mange Lange,
I Alfens Toner stemte vilde Sange
Mig davede, ved næsten hvert dit Skridt —
Til endelig jeg saae dig, midt i Dampen,
Imellem Bøgelys dig nærme Kampen!
„D!“ raabte jeg — og græd — og stængte hen
Min, afl af ingen Mand adlydte Pen —
„Nu griber han — nu har — nu har han den —
„Nu har han Kampen! Allah være lovet!
„Vel har jeg trækket, medens han har sovet;
„Men ligemeget! hans Letfindighed
„Er mere værd i Kampens Konges Øie,
„End al min Tanke, Sindighed, og Møie:
„Jeg vil mig over hans Triumf fornøie!
„Mig venter andensheds en anden Salsighed.“ —

Du hørte dybt i Hulen ei mit Raab —
Du gif belæstet med de lunge Steene
Din Gang i tusind og een Nat allene;
Dog steg nu alt med hvert dit Trin mit Haab,
Alt som du hæved dig, og — Under over Under! —
Ei meer en rød og hvid, glathaget Dreng,
Der efter alle frugter greb i flæng,
Men alt en Mand med Skæg, jeg saae dig, i Daulunder,
Ved Hielp af gamle Mimers egen Stav
At velte Steenen fra din mørke Gran

Med vældig Kraft. Et fandt jeg længer nødig,
 At hielpe dig; min Arm var overflødig:
 Knap var du med den hele Krop
 Af Hulens Aabning kommet op,
 Saa skued jeg dig, henrykt, selv at guide
 Din underfulde Kampes rette Side,
 Og høi og herlig stod du, med et Hop,
 Som Hafon Jarl paa fældets Top.

Vær hilset her, hvis ei mit Dje svigter,
 Hvis du bevarer dig for Fald,
 Vær hilset af den ældre Broder-Skiald,
 Med høie Bifaldshymners Jubelskrald,
 Som Danmark's Melpomenes største Digter!

Forlad, min Adam! at et Dieblif
 Jeg tvivled om din Seier, trods den Styrke,
 Du fremfor tusind andre fik,
 Til Mandernes Natur i Shakspear's Spor at dyrke;
 Fordi jeg længe fandt dig et
 Paa den af Grækenland og Erigheden
 Erkiendte Kunstens rette Dei!
 Jeg dig tilgiver, stolt beskedent,
 Engang at have ærgret dig
 Derover, at du nogenstinde mig
 Har kunnet holde for endog en lille Digter.
 Jeg kunde svare dig: saa langt vi troe
 At kunne øine begge to,
 Os begge to maaffee vort Dje svigter;
 Men dette svarer jeg dig ei —
 Ved hvad jeg grundet paa, ved alt, hvorpaa du grunder!
 Ved Emma! ved Maddin og Vaulunder!
 Ved Hafon! og ved Parthendais! nei!
 Vi to, hvis og erkiendt af ingen anden,
 Erkiende, statte, føle dybt hinanden:

Dit Dje straaler Castors Jld i mit;
 Mit Blik henlyner Pollux Glands i dit.
 Er dit og mere vildt, mit mere blidt at stue,
 Saa tindre begge dog af Himlens rene Lue!
 Naar hver sin Hndlingslæser drømmer sig,
 Den eene, som oppeter Millioner,
 Og Guden i vort Bryst, som over Mængden throner,
 Med Sangers Jodepublikum forsoner,
 Jeg tænker dig, og du erindrer mig;
 Og Rosen i den Krands, os Danmark's Døttre binde,
 Os begge rækkes af den samme Kæserinde.

Modtag, med dette Brodertys, min Hjaand!
 Og glem de blinde Puf, vi gav hinanden,
 Miskiendende hinandens Mand,
 Et Dieblif forledt af Fanden,
 Der, dum og nedrig, gierne sætter Splid,
 Saasnart han seer sit Kam, intellem Vid og Vid,
 Og fører selv Guds egen Søn paa Kanden
 Af Stoltheds og forfængeligheds Dyb,
 Selv Himlens Herre hvissende sit: „Kryb!“

Trods ham og alle hans, vi elske vil hinanden,
 Som Castor og som Pollux elskte sig,
 Jeg vejelvits i Himmelen med dig,
 Du vejelvits i Helvede med mig,
 Jeg glad med Hnglingen, du froe med Manden;
 Og Eystemændene, som under vore fied
 Opklavre, sparkende hinanden ned,
 See, høit paa Coppen, studsende derved,
 Mabbins og Moureddins Fred,
 Og gaae ved dette Særstyn fra forstanden!

Hvor dybt, min Adam! føler jeg dit Savn
 Her i mit Haabs og min Erindrings Havn!

Snart iler jeg til dig og til en elstet Mage,
fra Hiemmet og dets beste Blomst, tilbage
Til Manders Helvede, til hint Paris,
Som hun og du, trods al dets tomme Huulhed
Og al dets ydre Skals forgylde Fuulhed,
Mig ville daane til et Paradiis.
Der skal du af min glade Læbe høre,
hvad i et Brev jeg ei kan heelt udføre —
Der skal jeg, i din Favn, fortælle dig,
hvad Salighed jeg troer der venter mig,
Naar jeg har kæmpet alle mine Kampe!
Dig vinker i din Kampes Manders Dands
Paa Fiieldets Tinding Evighedens Krands;
Jeg vandrer end, skøndt ei blandt Valens Dampe,
forsigtig, varfomdriftig, uden Lampe;
Min Gang mod Satens store Maal er seen,
Men stadig, lige, tryk, paa begge Been.
Dog hvad jeg finder, efter mange Kampe
(Jfald jeg ellers finder een),
Det bliver neppe den forunderlige Lampe,
Men ventelig Daulunders Steen.